

Tremue aldeles nya
Kjäreles-

Siffr,

Den Första:

Unga Flicka i Din Wår, &c. I

Sjunges som: Solen glimmar blank och
erind, wattenet &c.

Den Andra:

Förntiden hade et nyttigt skick, &c.

Denna Wisan sjunges under sin bekanta
och behageliga Melodie.

Den Tredie:

Bondeståndets affskedsång, wid Riks-
dagen uti Gefle 1792.

Gud ske lof! at wi få wända,
Sjunges som: Far och Farfar börjar dansen, &c.

Upps. utdi hos E. P. Sundqwist 1802.

Unga flickor i din Wår
Bind dig Myrtenkransen
Dansa, medan du det får:
Snart är du ur dansen.

Innan morgonen sin ros
Smugga sig behagen:
Då en annan yngre ros
Tränger dig ur dagen.

Spegla dig, så länge än
Spegeln dig berömmar;
Denna oförstådda män
Nog en dag du glömmar.

Medan du ikring dig ser
Ynglingar i låga
Flicka! sjung wid ditt Elaver,
Glämta wid din låga.

Snart

Snart en Herre återstår
Af den slaf, der smilar,
Barnet gråter, waggan går
Och Elaveret hwarlar.

Suckar, eder och beröm,
Berfer och Romaner;
Frögde än din morgondröm,
Främje dina planer.

Snart med en förwignad barm,
Såsom Fru du wafnar,
Wafnar til besvär och harm
Och din krons saknar.

Rosorna i Hymens bädd
Taggar ha, som sticka.
Wärte dock, at twär och hådd
Gråna såsom flicka.

Blomman utaf lefnaden
Lär dig då wärdera.
Dina femton år igen.
Går du aldrig mera.

Den

Den Andra:

Forntiden hade en nyttigt skick,
Arbete Maten frydda skulle.
Hare, som Dräng wid plogen gick,
Trampade sielf sit hö på sin skule.
Kunna Små Herrarne plöja? — Jo! jo!
Trösta för maten? — Jo, det skal man tro!
De singo swälta, om det gick,
Efter forntidens goda skick.

Forntiden hade et annat skick,
Huslighet klädde en Gurstinna:
Till all den grantåt, hwari hon gick,
Först Hennes nåd fick lof at spinna.
Glickorna bruka nog fötterna ändå,
Spinräcken torde de nog låta stå.
Lustigt at påse, om det gick
Efter forntidens goda skick.

Likadä war det ock forntidens skick,
Fröknarne gjorde huset nytt,
Middlade hellsma en läffedrick,
Satte den fram i en renlig bytta.
Byttor och middä är för bönder och så,
Fröken och Junkern ä skurke i trä:
Såmpar wi hade, om det gick
Efter forntidens goda skick.

Ej at förslömma det goda skick,
Hvars och ens lugn af dygd beredde:
Redlighet blott war politisk,
Swenskar på ordet hwarandra trodde.
Nu ha wi Lag, Advocater och ed,
Men ngen liter derpå — det är sed!
O hwilken lycka, om det gick
Efter forntidens goda skick.

Märken, go Herrar! på forntidens skick
Modet tog ej en så hastig wändning:
Dorren til Bröllops med munterhet gick
I sin Mormoders Bröllopsklädning.
Nu wrider modet som hjul of- omkring;
A saamman sed är en ömkelig ring.
Hwilket förändring, om det gick
Efter forntidens goda skick.

Detta war ock våra Fäders skick;
Gästfri wälkomma löste tungan,
Hiertat blef warmt wid deras drick,
Skämt och språksamhet rensade tungan;
Vår Assamble är brillant, men kall,
Liksom på Inddriswan mänstnens fall,
Bättre det wore, om det gick
Efter forntidens goda skick.

Vidare var det också forntidens stic;
 Man lög de narren midt för hans näsa;
 Ingen då namn af Auctor stic,
 Förrän han hade lärt at läsa
 Hvar och en nu, som kan hålla i penn,
 Våggar sin Sångmå och trötter sin wän.
 Väl wåra dron om det gick
 Efter forntidens goda stic.

Hustrun också, efter forntidens stic,
 Utspade mannen och ingen annan;
 Han icke sent på gränderna gick,
 Hon stänkte honom ro i pannan.
 Nu irises hustrun rätt wäl med sin dräng!
 Mannen går wisse til pigornas sång —
 Väl wåra makar, om det gick
 Efter forntidens goda stic.

Äfwen berömligt war det stic.
 Bruden war lätt i Bröllops-dansen,
 Sällan förfall af liktornar stic;
 Hon bar med rätta heders-fransen.
 Bruden är nu något wan något tung,
 Och får en Gofte, fem månar för ung.
 Vil mången Brudgum! om det gick
 Efter forntidens goda stic.

Hörer ännu på forntidens stic!
 Brudgum och Brud woro lika funda
 Hustrun hwart är en arfwinge stic,

Hela

Hela punns pojkar, röda och runda,
 Hon utan hälsa, och han utan margs,
 Och så blir arfwingen frömpling och dwärg —
 Väl efterwerlden, om det gick
 Efter forntidens goda stic.

Äntligen war det också forntidens stic,
 Döttrarne maten laga fingo;
 Långt från Parnass och P. qvenique,
 Söndagen blott på gatan gingo.
 Nu ha de känslor, beldsenhet, wett,
 Kunna ej sätta en lyckling på spett —
 Stäclare sticlorna, om det gick
 Efter forntidens goda stic.

Den Tredje:

Bonde-Ståndets Afskeds-Sång.

Gud ske lof! at wi få wända
 Hwar och en nu hem igen.
 Lycklig början lycklig ända
 Siunger hwarie redlig wänn.
 Gud beware Landets Fader!
 Och wårt Hela Runga-Hus,
 Då är hwarie Bonde gläder
 Och far nögd til hem och hus.

Fader

Fader Salman! taet och heder
Skal Ni ha för alla dar,
Alla af oss alla Eder,
Ja ni allas kärlek har.
Fader Salman Er vi värda
Och vi önske Er med frögd:
Må Ni Himlens godhet förda
Lefwe Sält och dö förnögd.

Ständets Hiderwärde Bröder
Eder alla önskas wäl.
Enigheten glädje föder.
Wi war ett til lif och Själ,
Ingen döblig skal oss draga,
Från de tankar, som wi fått.
Gud ge styrka åt de swaga
Gud ge oss och alla godt.

Kära Bröder! tänk hwad längtan
Våra Gummor låra ha
Gud se lof! at deras trängtan
Andlig snart skal ända ta.
Deras skäl til slut wi dricka
Våra Barns i alla led.
Den wet sig ei wacker flicka
Som nu intet dricker med.

Exemplaret kostar 1 S.